

[Socialministeren]

husloven for så vidt angår spørgsmålet om betaling for opholdet m.v.

Der vil herefter principielt kun gælde to sæt regler om inddragelse. På den ene side ét for patienter under sygehusvæsenet og på den anden side ét for øvrige pensionister på institution svarende til de regler, der i dag gælder for pensionister på almindelige plejehjem.

De foreslåede regler for patienter under sygehusvæsenet betyder, at den hidtidige ordning med automatisk pensionsinddragelse efter 6 måneders indlæggelse på psykiatrisk institution ophæves.

I stedet foreslår regeringen, at pensionsinddragelse under sygehusophold – foruden som hidtil ved visitering til plejehjem – kun kan finde sted, hvis patienten i det enkelte tilfælde må anses for plejepatient eller i øvrigt skønnes uegnet til udskrivning til eget hjem. Inddragelse efter en sådan konkret vurdering vil efter forslaget dog tidligst kunne ske, når pensionisten har haft en samlet indlæggelsestid på 6 måneder ud over indlæggelsesmåneden.

Medens de somatiske patienter under sygehusvæsenet, som må anses for plejepatienter eller i øvrigt skønnes uegnede til udskrivning til eget hjem, i praktisk taget alle forekommende tilfælde vil blive visiteret til plejehjem, foreligger denne mulighed ikke for et større antal patienter på psykiatriske sygehuse.

Det er derfor efter regeringens opfattelse nødvendigt med inddragelsesregler, der sikrer en lige behandling både af de psykiatriske og somatiske patienter, som kan forventes udskrevet til eget hjem, og af de patienter, hvor sådan en udskrivning ikke kan forventes, og som derfor uden inddragelsesregler i en meget lang årrække ville modtage en offentlig dobbeltforsørgelse uden at have større private udgifter.

Regeringen er imidlertid indstillet på, at der på længere sigt bør foretages en vurdering af den nuværende struktur af de institutioner under sygehusvæsenet, som har en plejehjemslignende karakter, og at det undersøges, hvorvidt disse funktionelt eller organisatorisk kan overføres fra sygehussektoren til socialektoren. Da ophold på disse institutioner i en vis udstrækning fungerer som ophold på plejehjem under bilstandsloven, bør det derfor samtidig overvejes, om det vil væ-

re muligt med samme inddragelsesregler for disse institutioner som for egentlige plejehjem.

Ikrafttræden er foreslået til den 1. april 1984, dog foreslås enkelte af bestemmelserne i forslag til lov om ændring af forskellige sociale love at træde i kraft den 1. januar 1984.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslagene, skal jeg anbefale forslagene til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om skatteyderes adgang til forsvarerbistand under en administrativ skattestraffesag.

(Lovforslag nr. L 56).

Som bekendt har der i de senere år været en offentlig debat om skatteyderes retssikkerhed i administrative skattestraffesager. Spørgsmålet har bl.a. givet anledning til henvendelser fra folketingets ombudsmand, Dommerforeningen og Advokatrådet.

På denne baggrund nedsatte jeg i oktober 1982 et udvalg, som skulle undersøge fremgangsmåden i straffesager, der afgøres administrativt efter skattekontrolloven og kilde-skatteloven. Det var udvalgets opgave at overveje foranstaltninger, som kan bidrage til, at hensynet til retssikkerheden tilgodeses i disse sager.

Udvalget har i foråret 1983 afgivet en delbetænkning, hvori udvalget bl.a. foreslår, at der sikres skatteyderen sagkyndig bistand ved, at der indføres adgang til at beskikke ham en forsvarer under skattemyndighedernes behandling af sager om strafansvar efter skattekontrolloven eller efter kilde-skatteloven.

Nærværende lovforslag er udarbejdet på grundlag af udvalgets indstilling.

Forslaget om skatteyderes adgang til forsvarerbistand under en administrativ skattestraffesag går nærmere ud på, at der under skattemyndighedernes behandling af en sag om strafansvar efter skattekontrolloven eller efter visse bestemmelser i kilde-skatteloven kan beskikkes skatteyderen en forsvarer, hvis det efter sagens nærmere omstændigheder

[Ministeren for skatter og afgifter]

må anses for ønskeligt, og hvis skatteyderen ikke selv har antaget en forsvarer. Beskikkelsen foretages af retten på det sted, hvor skatteyderen har hjemting, og anmodning om beskikkelse kan fremsættes både af skatteyderen og af skattemyndighederne.

Ordningen ligger tæt op ad retsplejelovens regler om beskikkelse af en forsvarer for en sigtet under den politimæssige efterforskning af en straffesag. Forsvareren får således samme adgang til aktindsigt i skattemyndighedernes materiale, som forsvareren efter retsplejeloven har til politiets materiale, og med hensyn til forsvarerens vederlag og det offentlige mulighed for erstatning herfor hos skatteyderen gælder retsplejelovens regler. Statens udgifter til ordningen anslås til højst 1 mill. kr. årligt.

Jeg kan oplyse, at jeg har anmodet udvalget om at overveje, om den samme bistandsordning bør indføres i forbindelse med sager om overtrædelse af told- og afgiftslovgivningen.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de hertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ministeren for nordiske anliggender (Chr. Christensen):

Herved tillader jeg mig for folketinget at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af overenskomsten af 15. juni 1983 om ændring af samarbejdsoverenskomsten af 23. marts 1962 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige.

(Beslutningsforslag nr. B 16).

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af overenskomsten af 15. juni 1983 om ændring af overenskomsten af 6. november 1972 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om samarbejde på transport- og kommunikationsområdet.

(Beslutningsforslag nr. B 17).

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af aftalen af 13. juni 1983 om ændring af aftalen af 15. marts 1971 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om kulturelt samarbejde.

(Beslutningsforslag nr. B 18).

Førstnævnte overenskomst, også kaldet Helsingforsaftalen, kan vel betegnes som en slags »grundlov« for det nordiske samarbejde både i det parlamentariske samarbejdsorgan Nordisk Råd og på regeringsplan i Nordisk Ministerråd.

Som det vil være en række medlemmer af folketinget bekendt, har spørgsmålet om Færøernes og Ålands repræsentation og deltagelse i Nordisk Råds arbejde samt adgangen til deltagelse i Nordisk Ministerråds arbejde længe været under debat. Hertil kom så i forbindelse med gennemførelsen af hjemmestyreordningen i Grønland spørgsmålet om Grønlands repræsentation og adgang til deltagelse i det nordiske samarbejde. Baggrunden for denne debat var et fra færøsk side klart udtalt ønske om en forbedret repræsentation i og udvidet adgang til at deltage i samarbejdet samt den danske regerings ønske om en undersøgelse af, hvorledes Færøerne og Grønland kunne opnå selvstændig repræsentation i Nordisk Råd.

Ønskerne om en selvstændig repræsentation for Færøerne, Grønland og Åland mødte på nogle hold modstand ud fra den betragtning, at Nordisk Råd er en international organisation bestående af suveræne stater, men støttedes i videst muligt omfang fra dansk og islandsk side. Den kompromisløsning, der udmøntedes i vedtagelsen af en række rekommandationer på Nordisk Råds 31. session om ændring af samarbejdsoverenskomsten og i nødvendigt omfang af andre nordiske samarbejdsaftaler samt af Nordisk Råds og Nordisk Ministerråds arbejdsordener, repræsenterer efter min opfattelse det maksimale af, hvad der kunne skabes den fornødne enighed om mellem de nordiske lande.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager forslagene til folketingsbeslutning, skal jeg derfor anbefale disse til velvillig behandling i tinget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre:

Spm. nr. S 94

1) Til udenrigsministeren af:

Steen Folke (VS):